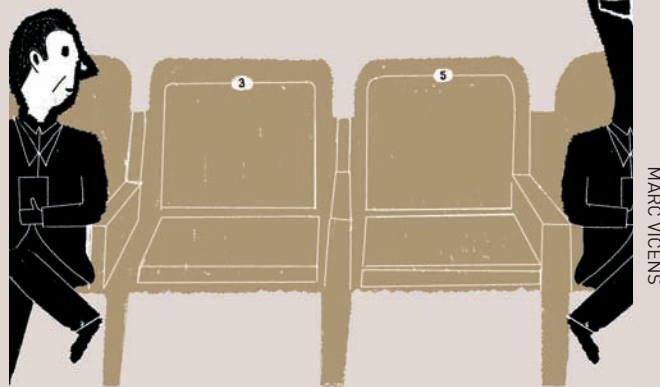


# Pérez de Olaguer, una vida per al teatre

**M**és que dalt de l'escenari –que va trepitjar en diverses ocasions al capdavant del grup Bambalinas (1963-1968) o com a director artístic del Capsa (1969-1971)–, la seva vida va girar a l'entorn del fet teatral. Voluntàriament, mai no es va perdre cap estrena, festival o esdeveniment lligat a les arts escèniques que li cridés l'atenció, ni mai el cansament va poder més que la curiositat de bon professional. Es deia Gonzalo Pérez de Olaguer i tots plegats patim la seva absència, perquè el 2 de juny d'ara fa un any va morir a Barcelona, víctima d'un càncer. En Gonzalo va ser un periodista inquiet i responsable, interessat des de molt jove per les múltiples expressions de l'art dramàtic. Entre altres coses, va ser cofundador, editor i impulsor principal de la revista *Yorick Revista de Teatro*, en una època, del 1965 al 1974, en què no hi havia al nostre país

## «Èxit de crítica i públic»

Aquesta és una frase que, tot i que pugui semblar el contrari perquè de vegades s'usa com a pur reclam publicitari, no és gaire freqüent veure aconseguida. Són moltíssims els exemples que evidencien la desavinença de parers entre crítics i espectadors, sobretot quan la crítica és dolenta i l'espectacle esdevé un èxit apoteòsic. Però també a la inversa, la més recent i sonada: *Mama Medea*, obra estrenada el 2 de desembre de 2008 al teatre Romea, que va ser molt ben acollida pels especialistes i que, en canvi, no va durar ni quinze dies a l'escenari. Suposo que hi ha diverses raons que ho poden explicar, però una de les fonamentals probablement és l'esperit i el bagatge de l'observador. És evident que el públic en general i la crítica en particular ni es miren –observen o analitzen– un espectacle amb els mateixos ulls ni hi busquen (i/o hi troben) el mateix. I és lògic, perquè sovint ambdós tenen uns interessos i una formació (o deformació) molt diferents. No crec que a hores d'ara una crítica condicioni o determini la viabilitat de cap espectacle, però sí que, almenys la periodística, pot ser un referent fiable, orientatiu i valoratiu que vagi més enllà de la simple crònica informativa..



cap instrument de comunicació i debat sobre el fet teatral. Simultàniament, va obrir la llibreria Metropolitana, al carrer Canuda de Barcelona, una botiga especialitzada en cinema i teatre i focus permanent de tertúlies amb actors i directors, alhora que refugi eventual d'algun activista buscat per la policia.

En Gonzalo va col·laborar en publicacions com *El Público* o *Primer Acto* i va exercir la crítica teatral a *La Guía del Ocio*, al *Mundo Diario*, al *Diario de Barcelona* i, finalment, a *El Periódico* –d'on fou el primer, i sembla que darrer, crític teatral–. Però, per damunt de tot, va ser una gran persona, un home que estimava el teatre i, sorprenentment, el teatre també l'estimava a ell. La prova irrefutable –i no pas l'única– fou la presentació del seu darrer llibre, *Els anys difícils del teatre català* (Arola), en una multitudinària i emotiva reunió d'amics l'11 de febrer de 2008 a la Cúpula Venus.

Jo, a en Gonzalo, el vaig conèixer a final dels anys 80, en ple Festival de Tardor, atabaladíssim i buscant algú que l'ajudés perquè, amb tanta estrena, no donava l'abast. Aleshores Barcelona es trobava en plena eferescència teatral i el diari se'n volia fer puntual ressò. Vam posar fil a l'agulla i un cop superada la teòrica, que havia fet a l'Institut del Teatre, em van tocar les pràctiques: al teatre, amb ell, dia sí dia també, i en un escrit diari que li havia d'entregar l'endemà de cada estrena. Llegia el text a peu dret, al vestíbul, durant l'entreacte o just abans d'iniciar-se l'espectacle. Mai no em va fer cap comentari irònic ni ofensiu, mai cap paraula descoratjadora, malgrat la consciència de la fragilitat d'aquesta estranya professió; una professió en què sempre va creure i que, davant el meu escepticisme, sempre va defensar com una eina del tot necessària que s'havia d'exercir, però, des del respecte i l'honestedat, els dos principis que van definir la seva trajectòria personal i professional.